

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

เราเป็นธรรมดาแล้ว

ธาตุนี้อ่อนลงๆ ทุกวัน เดินเข้าไปในครัวกลับออกมาเหนื่อย เข้าไปครัวออกมาเหนื่อย กำลังมันอ่อนลงมาก ยิ่งมีอะไรเข้าเข้าไปอีกยิ่งหนัก อ่อนลงเรื่อยๆ นิสัยเราเป็นนิสัยที่ไม่ค่อยอ่อนแอนะ ไม่ว่าจะอะไรๆ มันหากมีนิสัยอย่างนั้น คึกคักซิงซังตึงตังอ่อนแอไม่มี เข้มแข็งทุกอย่าง ทีนี้เวลาแก่นี้แล้วไปคนละโลกนะ พูดถึงเรื่องนิสัยของเราจริงจังเข้มแข็งทุกอย่างแต่ไหนแต่ไรมา จึงระลึกถึงคำพูดของพ่อ ที่จะบวชนี้ก็เพราะพ่อนะไม่ใช่เพราะใคร

ตามธรรมดาพ่อแม่ไม่เคยยอลูก มีแต่กดลงๆ กดตลอด แต่วันนั้นพ่อยกเรา ยกเพื่อทูลง เข้าใจไหม เอาตอนจนตรอกนะ กำลังนั่งรับประทานเป็นวง อยู่ๆ ก็พูดขึ้นมาลอยๆ เออ ภูนี่มีลูกหลายคน ว่างั้นนะไม่เคยพูดแหละ วันนั้นพูดขึ้นมา เรายังก็มีลูกหลายคน ลูกเหล่านั้นกูไม่สนใจกับมันแหละ ภูฝากเป็นฝากตายได้แต่กับไอ้บัว ไอ้นี้ถ้ามันลงได้ทำอะไรแล้วกูสู้มันไม่ได้ ยกขึ้นเพื่อจะทูลง ธรรมดาไม่เคยยอลูกละ ไอ้นี้ถ้าลงมันได้ทำอะไรแล้วกูสู้มันไม่ได้ แต่กูขอให้มันบวชที่ไร หูหนวกตาบอดไปหมด เฉยเลย

คือเราถ้าได้ลั่นคำเป็นจริง ๆ นะ ถ้าไม่ลั่นเอาแน่ไม่ได้ มีทางออกตลอด ถ้าลั่นคำมัดเจ้าของเลย เป็นนิสัยอย่างนั้น ถ้าลั่นคำแล้วเป็นจริงเป็นจังทุกอย่าง ตั้งแต่เป็นฆราวาสมาไม่เคยทะเลาะแหละ นี่ละพอพูดถึงเรื่องที่ว่า เรื่องการเรื่องงานอะไรกูสู้มันไม่ได้ แต่กูขอให้มันบวชที่โรมันหูหนวกตาบอด ไม่มีคำตอบคำใดเลย นี่เวลากูตายแล้ว ถ้ากูไม่บวชให้กูแล้วกูจะจมอยู่ในนรกไม่มีวันฟื้นเลย ว่างั้นนะ กูได้อาศัยลูกกูคนเดียวนี้แหละ ลูกผู้ชายหลายคนกูก็ไม่สนใจ กูหวังพึ่งไอ้คนเดียวแหละ ทุกอย่างถ้ามันลงได้ทำอะไรแล้วกูสู้มันไม่ได้ ยกขึ้นแล้วทูลงเลย เวลากูตายแล้วถ้าไอ้ไม่บวชให้กูแล้วกูจะจมลงในนรกไม่มีวันฟื้นเลย

พอว่าอย่างนั้นน้ำตาร่วง พ่อละ น้ำตาพัง มองดูแม่แม่เห็นพ่อน้ำตาร่วง แม่ก็น้ำตาร่วง เราก็ดูดออก กำลังรับประทานอยู่โดดหนีไปเลย โห้ สะเทือนใจมาก น้ำตาพร่ำ รุ้สึกสะเทือนใจ นี่ละทีนี้เรื่องคาราคาซังอะไรๆ ยังลงตัวไม่ได้ๆ นี่ขาดสะบั้นไปหมดเลย ต้องบวชช่องเดียวเท่านั้น นอกนั้นอะไรมาผ่านไม่ได้เลย ไปกำหนดพิจารณา มัดเจ้าของเลยเชียว เริ่มต้นตั้งแต่การงานทุกอย่าง โลกเขาทำได้ เราทำได้ อะไรๆ เขาทำได้ เราทำได้เรื่อยๆ พอมาถึงจุดบวชนี้ โลกเขาบวชได้ทำไมเราบวชไม่ได้ บางองค์ท่านบวชจนตายกับผ้าเหลืองท่านก็อยู่ได้ การบวชนี้ไม่ได้ติดคุกติดตะรางอะไร การบวช

เป็นที่เคารพนับถือของคน ตัวเองก็ได้บุญ ภูมิใจ แล้วทำไมจึงบวชไม่ได้ ทุกอย่างเขาทำได้เราก็ทำได้ อันนี้เขาทำได้เราทำไมทำไม่ได้ นี่ละบทเวลาจะเอา ต้องได้ การไปบวชไม่ได้ติดคุกติดตะรางอะไร ไปบวชเป็นบุญเป็นกุศล

เขาติดคุกติดตะรางเขายังมีวันออกได้ นี่ไม่ใช่ไปติดคุกติดตะราง ไปบวชใครๆ ก็มีความยินดี แล้วทำไมจึงบวชไม่ได้ เอาละนะที่นี้ นี่ละมัดเจ้าของเพราะน้ำตาพอร่วมมัดเข้าๆ ไม่ให้มีทางออกเลย เขาทำได้เราทำไมไม่ได้มีอย่างเธอ บวชก็เป็นที่เคารพนับถือ เจ้าของก็เป็นบุญเป็นกุศล ทำไมบวชไม่ได้วะ เอาละมัดเข้าๆ ต้องบวชเพราะหาทางออกไม่มีแล้วนี่ มัดเข้าๆ คิดอยู่ ๓ วันนะ คิดเรื่องบวชคิดอยู่ ๓ วัน ไม่ได้เข้ามาร่วมวงรับประทานเลย ไม่มา ไม่ให้พ่อเห็นหน้าเลย นี่ละเป็นนิสัยอันนั้นละ

นี่พูดถึงเรื่องนิสัยเรื่องมันจะได้บวช เป็นอย่างนั้น น้ำตาพอร่วม โถ สะเทือนใจหนัก พ่อแม่มองไปเห็นพ่อน้ำตาร่วง แม่ก็เอาอีกละ โห้ย ดิดฝั่งเลย หนีเลย ๓ วันไม่ให้พ่อเห็นหน้าเลยไม่มากินข้าวร่วม ไปพิจารณาตัวเอง เรื่องคาราคาซังทั้งหลายนี้ขาดสะบั้นลงเลย ตีลงจะให้บวชทำเดี่ยว บวชไม่ใช่ติดคุกติดตะราง เขาติดคุกติดตะรางเขายังมีวันออก นี่เราไปบวชเป็นที่นิยมสมพร ทั้งตัวเองก็ได้บุญได้กุศล ทำไมทำไม่ได้ถ้าไม่หยาบเอาเสียเหลือประมาณ มัดเข้าๆ ต้องบวช ลงใจปั๊บไม่มีทางออกจึงมาพูดกับแม่ เราไม่ลืมนะเหตุที่จะบวช

มาพูดกับแม่ก็มาขู่แม่ด้วยนะ ลูกส่วนมากติดแม่ ลูกทุกคนติดแม่ทั้งนั้นละ เราก็ดิตแม่เหมือนเด็กอายุ ๕ ขวบกับแม่นะ เออ ที่ว่าจะให้บวชก็จะบวชละ แต่บวชแล้วอยากสึกเมื่อไรก็ได้ ใครจะมาบังคับให้เท่านั้นวันเท่านั้นปีเท่านั้นเดือนค่อยสึกนี้ไม่บวช แม่ก็สารุ เออ ลูกไปบวช พอไปบวชออกมาแล้วอุปัชฌาย์ยังไม่เลิก พระสงฆ์ยังไม่เลิก คนไปบวชลูกมีจำนวนมากมายเต็มโบสถ์ นอกโบสถ์เต็มไปหมด ลูกจะมาสึกต่อหน้าคนมาก ๆ แม่ก็ไม่ว่าละ แม่อยากเห็นเวลาลูกบวชเท่านั้นแม่ก็พอใจ

แล้วใครจะเป็นบ้า ไปบวชแล้วออกมาสึกต่อหน้าคนนี่มันขายหน้าขนาดไหน แม่รู้เรื่องแล้ว สารุ ขึ้นเลย เอ้า แม่อยากเห็นเวลาบวชเท่านั้นละ แม่ก็มัดไปแบบนั้นละ ตกลงบวช แต่เวลาบวชแล้วหากจริงจังกทุกอย่างนะ คือเรามันนิสัยอย่างนี้ ว่าอะไรจริงทุกอย่าง เหลาะแหละไม่ได้ นั่นละเรื่องราวมันเป็นอย่างนั้นละบวช พอบวชไปไปอ่านหนังสือธรรมะอ่านเข้าไปๆ เอ๊ะ ชอบกล อันนี้เราก็ดิตมาแล้ว อันนั้นเราก็ดิตมาแล้ว มีแต่ดิตมาแล้วทำไมจะแก้ตัวจะไม่ให้ผิด บวชไปได้เท่าไรจะไม่ให้ต้องติในศีลธรรมของตนที่บวช จนกระทั่งสึก ว่างั้นนะ จะสึกอยู่นะ ประมาณสักสองปีจะสึก มันคิดไว้แล้วจะสึก

พอบวชเข้าไปไปอ่านหนังสือ เอ๊ะ ชอบกลๆ จิตใจก็หนักเข้าๆ หนักไปทางนั้น หนักเข้าจนกระทั่งถึงมรรคผลนิพพาน นู่นนะมันหนักเข้า ต่อมเข้าไปๆ จนกระทั่งถึงว่า เอา ถ้ามีท่านผู้หนึ่งผู้ใดมายืนยันเรื่องมรรคผลนิพพานว่ามีอยู่ที่นี่ เราจะมอบกายถวาย ตัวต่อท่านองค์นั้นหรือผู้ นั้น แล้วเราจะเอาตายเข้าว่าเลย มากี่บ่ิงหาพ่อแม่ครูจารย์มัน เลย เรื่องราวเป็นอย่างนั้น เพราะชื่อเสียงท่านโด่งดังมาตั้งแต่เราเป็นเด็ก จะไปหาท่าน ให้ตัดสินเรื่องมรรคผลนิพพาน เอาตรงนั้นแหละ ไปก็เข้าไปหาท่าน ท่านก็ใส่เปรียงเลย เหมือนว่าเรดาร์ท่านจับไว้หมดแล้ว ไปก็ใส่เปรียงเลย เหนอ ท่านมาหาอะไร ขึ้นเลยนะ ท่านมาหามรรคผลนิพพานหรือหรือมาหาอะไร ใส่เข้าตรงนี้เลย

เข้มข้นด้วยนะ เพราะตรงกับเจตนาของเราที่รุนแรงมาก ธรรมะท่านตอบรับเรานี้รุนแรงมากเหมือนกัน ท่านก็ชี้ไปต้นไม้ภูเขาไม้ไช้กิเลสไม้ไช้มรรคผลนิพพาน ไล่ไปหมดจนกระทั่งครอบโลกธาตุ ไม้ไช้บาปไม้ไช้บุญ ไม้ไช้มรรคผลนิพพาน รวมลงแล้วสิ่งทั้งหลายไม่มีเป็นบาปเป็นบุญเป็นมรรคผลนิพพาน ลงที่ใจแห่งเดียว มรรคผลนิพพานแท้ บาปแท้บุญแท้อยู่ที่ใจ ท่านใส่ลงไปเปรียงๆ เอา ทำใจให้ได้นะ มรรคผลนิพพานไม่ต้องถามละ อยู่ที่ใจแห่งเดียวนี้ละ ลงใจปึงเลย ท่านสงเคราะห์เต็มที่เลยหลวงปู่มัน

พอออกมาแล้วถามตัวเอง ยังไม่ถึงกุฏินะ พอลงไปแล้วว้ายังไงที่นี่ ฟังธรรมท่านอย่างถึงใจแล้ว ที่นี่เราจะว้ายังไง ตัวเราเองจะว้ายังไง เอาตายเข้าว่าเลย นั่นตัดสินกัน ต้องตายเข้าว่าเท่านั้น เอาให้ได้มรรคผลนิพพาน มันเด็ดต่อเด็ดใส่กัน ธรรมะท่านก็เด็ดเจตนาของเราก็เด็ดใส่กันรับกันเปรียงๆ พอลงใจแล้วที่นี้ก็เอาละนะ นี่มันนิสสัยผาดโผนด้วยไม้ไช้ธรรมดา ถ้าลงว่าอะไรแล้วจริงทุกอย่างบอกแล้ว ไม่มีคำว่าเหลวไหล พอออกจากท่านแล้วลงใจแล้วที่นี้เอาตายเข้าว่า เพื่อมรรคผลนิพพานอย่างเดียว อย่างอื่นไม่เอา ท่านยืนยันรับรองทุกอย่างแล้ว เราตั้งใจมาหาอรหัตตธรรม ท่านยืนยันให้เราไม่รับมีหรือ เอาตายเข้าว่าเลยให้ได้มรรคผลนิพพานในชาตินี้

ตั้งแต่นั้นมาก็ซัดกันจริงๆ ตกนรกอยู่ ๙ ปีเรา คือเอาจริงไม่ใช่เล่นๆ นะ ไปเที่ยวกรรมฐานไปองค์เดียว แล้วพ่อแม่ครูจารย์มันก็ส่งเสริมด้วย ถ้าท่านอนุญาตให้ไปแล้ว แล้วจะไปก็องค์ละ ไปองค์เดียว ท่านขึ้นทันทีเลย เอ้า ท่านมหาไปองค์เดียวจะใครอย่าไปยุ่งท่าน บอกเลย ให้ไปองค์เดียว บางที่ท่านก็พูดหยอกเล่นเพราะเห็นนิสัยของเราจริงจังมาก จริงจังทุกอย่าง อยู่กับหมู่กับเพื่อนไม่ได้เหมือนหมู่เหมือนเพื่อนนะ ใครจะทำอะไรๆ ก็ช่าง เราต้องปฏิบัติตัวของเราให้เคร่งครัด ข้อวัตรปฏิบัติของเราเต็มตัวๆ ตลอด ไม่มองใครละ ดูเจ้าของเท่านั้น

บิณฑบาตได้มาเท่าไรได้เท่านั้นพอๆๆ จนพ่อแม่ครูจารย์ท่านไปขอใส่บาตรให้ท่านรู้ คนอื่นไม่รู้นะ พระทั้งวัดไม่รู้ พอบิณฑบาตได้มาแล้วจัดอะไรปู้ปี้บๆ ใส่บาตร

ช่อนข้างฝา เอาฝาปิดแล้วก็ออกมาจัดอาหารให้ท่าน ทุกอย่างเราเป็นคนดูแลบาตรของท่าน จัดเรียบร้อยแล้วก็มานั่งปั้นฉัน ฉันนิดหน่อยๆ เท่านั้นละเพราะขึ้นเวทีแล้วนี่ ถ้าอยู่กับหมู่เพื่อนฉันทุกวัน ฉันประมาณสัก ๖๐% ถ้าไปคนเดียวอยากฉันก็ฉัน ไม่อยากฉันก็วันก็ตามจนกระทั่งท้องเสีย มีแต่เรื่องอดอาหารแหละมากเรา เพราะมันดีทางอดอาหาร ถ้าอดอาหารสถิติ ภาวนาก้าวหน้า พอฉันลงไปมากน้อยมันจะรู้ตัวของมันเหมือนรถบรรทุกของหนัก เป็นอย่างนั้นละ

เพราะฉะนั้นจึงไม่ค่อยฉัน จนท้องเสียแหละเรา จนกระทั่งถึงพรรษา ๑๖ ตัดสินกันขาดสะบั้นลงไปแล้วระหว่างกิเลสกับใจ ไม่มีอะไรเหลือแล้ว พรรษา ๑๖ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ จำได้ขนาดนั้น ระหว่างกิเลสกับจิตขาดสะบั้นจากกัน ตั้งแต่นั้นมาฉันไปเรื่อย ๆ นะไม่อดอาหาร แต่ท้องมันได้เสียพอแล้วระหว่าง ๙ ปีนี้ อาหารนี้ไม่ค่อยสนใจ คือมุ่งแต่อรอดแต่ธรรมอย่างเดียว คือเวลาผ่อนอาหาร อดอาหาร ภาวนามันดี ๆ มันก็ไม่สนใจกับธาตุกับขันธ์ บทเวลาจะหันหน้ามาบำรุงธาตุขันธ์มันเสียแล้วท้องท้องเสีย เสียมาจนกระทั่งดูอายุจะถึง ๘๐ แล้วมั้ง ตอนจะช่วยชาติบ้านเมืองนั้นละออกมาช่วยชาติ

ที่นี้ธาตุของเราก็อ่อน มันจะตายในระหว่างพรรษานั้นละความรู้สึกของเรา ที่นี้ก็มีหมอคนหนึ่งที่ว่าหมอเต็ง แก่ได้ยามา คือหมอเขาตรวจแล้วเขาบอกว่าท่านเป็นมะเร็งในลำไส้ เขาไม่กล้าพูด เขากลัวเราเสียใจ แต่เขากระซิบกันภายนอก หมอเขาตรวจแล้วเขาบอกว่าเป็นมะเร็งในลำไส้ ก็เรียกว่าไม่มีหวัง แต่ไปได้ยาหมอเต็งนี้มาฉัน โอ้ย นี่ก็เหมือนปาฏิหาริย์ยาวนานนี้ก็ดี พอฉันยาเข้าไปเขาก็ชี้แจงให้ทราบก่อนจะฉัน เวลาฉันลงไปมันจะถ่าย โรคมีมากเท่าไรมันจะถ่ายมากเท่านั้น แต่ไม่เพื่อยเหมือนถ่ายโรค ถ่ายด้วยยานี้ไม่เพื่อย เอา มันจะถ่ายขนาดไหนปล่อยให้มันถ่ายไปไม่เพื่อย แกวอย่างนั้น ถ้าถ่ายโรคแล้วเพื่อย ถ่ายยานี้ไม่เพื่อย

พอฉันยาลงไปแล้วดีดฝั่ง ๆ เลย แล้วก็ถ่ายอย่างหมอเขาว่า เอา ถ่ายก็ถ่ายไปไม่เป็นไร เมื่อโรคเบาลงไปมันจะเบาของมันไปเอง ก็เลยหายได้ นั้นละถึงได้ช่วยชาติบ้านเมืองมาทุกวันนี้ เป็นอย่างนั้นละ

ใน ๙ ปีนี้เรียกว่าตกรกทั้งเป็นเลย ไปภาวนาไม่เอาใครไป ไปคนเดียว ๆ มันมักจะอดอาหารนี่ซิ มันเสียท้อง จากนั้นมาแล้วที่นี้ลงเวที กิเลสกับจิตกับธรรมพืดกันขาดสะบั้นลงไปแล้ว เป็นวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ ขาดสะบั้นลงไปแล้ว ที่นี้ฉันจึงหันฉันไปทุกวัน แต่ฉันไปเท่าไรท้องมันเสียพอแล้ว แก่เท่าไรก็ไม่ตก ๖-๗ วันถ่ายสักทีหนึ่งถ่ายออกหมดท้องเลยนะถ่าย เวลาสัก ๖-๗ วันถ่ายทีหนึ่ง ๆ จนกระทั่งถึงรุ่น

ละจะช่วยชาติบ้านเมือง ได้ยามหอบเต็งมาฉันจึงได้ฟื้นมาจนกระทั่งทุกวันนี้ จะตายมันก็ไม่ตายนะแปลกอยู่ จนกระทั่งทุกวันนี้ท้องก็หายปรกติไม่มีอะไร

สมบุกสมบันมากเวลาออกปฏิบัติ ๙ ปีเรียกว่าตกรกทั้งเป็น ดัดเจ้าของ ไม่ใช่ดัดใครดัดเจ้าของ ไปนี้ไม่ไปอยู่ บ้านไหนมีหลายหลังคาเรือน ยิ่งไปอยู่นอกบ้านเขารูมออกไปหา โอ๊ย บ้านนี้ไม่เป็นท่าแหละ คือว่าบ้านนี้ไม่เป็นท่าหมายความว่าเขาจะมากวนเรา จะไม่ได้ภาวนา หาหลบหลีกอยู่ตามบ้านเล็กๆ น้อยๆ สีหลังคาเรือนห้าหลังคาเรือนบนภูเขา ไปอยู่อย่างนั้นละเรื่อยมา จนกระทั่งตัดสินใจกันขาดสะบั้นลงไปแล้วระหว่างกิเลสกับธรรมกับจิต

ที่นี้หมู่เพื่อนรุมตลอด แต่เราหากหลบเหมือนผู้ต้องหา หลบหมู่เพื่อน เพราะพ่อแม่ครูจารย์เสียไปแล้ว ไม่มีที่เกาะ พระเณรก็พริบๆ ละชิ และตอนนั้นท่านยังมีแย็บออกด้วยนะ ตอนท่านป่วยในกลางพรรษาพระนวดเส้นถวายท่าน แต่ท่านไม่เล่าให้เราฟัง เออ เวลาผมตายพวกท่านทั้งหลายจะไปอาศัยใครล่ะ จะไปเกาะใครล่ะ แต่ตอนนั้นจิตของเรามันหมุนตัววันนั้น หมุนตัวไม่มีวันมีคืน ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันโดยอัตโนมัติ ในพรรษานั้นท่านเพียบทางธาตุขันธ์ เราก็จึบทางด้านจิตใจ

ท่านจึงถามขึ้นมาอย่างนั้น นี่เวลาผมตายพวกท่านจะไปอาศัยใครล่ะ ไม่มีใครพูดละท่านพูดของท่านองค์เดียว สักเดียวขึ้นมาอีก เออ ให้อาศัยท่านมหานะ ท่านมหาสำคัญอยู่นะทั้งภายนอกภายใน ภายนอกได้แก่ข้อวัตรปฏิบัติศีลธรรมไม่มีที่พึ่งติความหมายว่าอย่างนั้น ทางธรรมนี้ก็หมุนตัวแล้วท่านได้ทราบแล้ว ไปหาท่านธรรมนี้หมุนแล้ว เวลาผมตายให้อาศัยท่านมหานะ ท่านมหาสำคัญอยู่นะทั้งภายในภายนอก เวลาท่านเสียไปพระเณรจึงเกาะเรา หลบหลีกตลอด ไปคนเดียวได้ตลอดนะนั้น ไปอยู่ไม่นาน ไปอยู่บ้านนี้อาติศย์หนึ่งสองอาติศย์หลบๆ ไปคนเดียวๆๆ ตลอดอยู่อย่างนั้นแล้วหมู่เพื่อนเกาะตลอดนะ จากนั้นมาก็เกาะมาเรื่อยอย่างทุกวันนี้ละพระเณร

พูดถึงเรื่องเอาจริงเอาจังต่อมรรคผลนิพพานเอาจริง จริงมากทีเดียว ฟาดเสียตกรกทั้งเป็นอยู่ ๙ ปี ทำความเพียรเรียกว่าตกรกทั้งเป็น เพราะเจ้าของไปคนเดียว ป่าช้าอยู่กับตัวคนเดียว การเป็นการตายเจ้าของรู้ก่อนอื่น นั้น ชัดกัน ให้กิเลสขาดสะบั้นละเป็นที่พอใจ ตายเมื่อไรได้ จึงเอาหนักเอานานะการประกอบความพากเพียรสุดทำยก็ฟาดกิเลสมันเสียได้ หมู่เพื่อนก็เกาะพริบเลยละ จนกระทั่งทุกวันนี้มันน้อยเมื่อไร เลยกว้างขวางทั่วประเทศไทยการเทศนาว่าการของเรา

พระในประเทศไทยดูจะไม่มีใครเทศน์มากกว่าเราละมัง เอา พิจารณาซิ ไม่ว่าที่ไหนๆ เทศน์หมดตั้งแต่สนามหลวงลงมา ไซ้ไหมละ มันหมดแล้วประเทศไทย ที่เราเทศน์นี้เทศน์หมด ลงขึ้นสนามหลวงแล้วก็หมด ก็อย่างนั้นละ เรียกว่าใหญ่ที่สุดก็คือ

สนามหลวง เทศน์งานนั้นงานนี้ไม่กำหนดนะ สนามหลวงเป็นอันดับหนึ่งก็ไปเทศน์แล้ว ที่นี้การเทศน์ว่าการคนทั้งหลายเขาก็จะไปคิดแบบโลกละซี เรามันไม่เป็นโลก เป็นธรรมดาแล้วในทางใจ

เช่นอย่างเทศน์สนามหลวงนี้ พุดง่าย ๆ ว่าน้องสาวนี่มันทั้งร้องไห้ร้องไห้ มันกลัวพี่ชายจะไปขายหน้าอยู่ที่สนามหลวง แม่สุวรรณนี่ ทั้งร้องไห้ร้องไห้ทั้งอะไร ทีวีเขามาจ้ออยู่แล้วใกล้เวลาจะออก เขาจะดูทางทีวีในบ้านนี่นะ ว่าพี่ชายจะไปเทศน์ออกสนามหลวงคราวนี้ เทศน์คราวนี้คราวใหญ่โตมาก พี่ชายเราจะขึ้นเทศน์จะไปขายหน้าเราไหม น้องสาวนี่ทั้งร้องไห้ร้องไห้นะนี้ ขึ้นไปก็จ้อ ทีวีเขาออก คอยเวลา จวนเวลาเท่าไรนี่ทั้งปวดขี้นปวดเขี้ยวน้องสาวนั่นนะ มันเป็นห่วงพี่ชายกลัวจะไปขายหน้า ว่าอย่างนั้นนะ

ที่นี้พี่ชายเป็นอย่างไรมันก็ไม่รู้นี่นะใช้ไหม มันก็เอาแต่เรื่องความเห็นความเป็นของมันละมาพุดมาคิดมาอ่าน ทั้งจะปวดขี้นปวดเขี้ยว เรามันไม่มีอะไร จวนเท่าไรทางนี้ยิ่งจ้อ ทั้งร้องไห้ร้องไห้ โอ๊ย กลัวพี่ชายจะไปขายหน้าคนทั้งประเทศ ว่าอย่างนั้นนะ นี่เขาจะออกทั่วประเทศ ทั้งร้องไห้ร้องไห้ทั้งอยากดู ขบขัน นี่ละพุดให้มันชัดเจนเสีย แม่สุวรรณเขาซื้อต้น น้องสาว เดียวนี้อายุ ๘๐ กว่าแล้วแหละ พอจวนเวลาเท่าไรตามันจ้องทางนั้น ทั้งน้ำตาร่วงกลัวพี่ชายจะไปขายหน้าคนทั้งประเทศ

พอเห็นพี่ชายขึ้นไปจ้อดู พอพี่ชายออกมาเวทีแล้วที่นี้ดูลักษณะท่าทางของพี่ชาย เราจะสั่นจะตื้นเต้น จะกระสับกระส่าย เขาก็อยากคิดอย่างนั้น พอเห็นขึ้นบนธรรมาสน์ ดูลักษณะท่าทาง อ้าว ว่าอย่างนั้นนะ เห็นขึ้นไปแล้วเลยเห็นเสมออยู่อย่างนั้น มันก็ยิ่งจ้อ ที่นี้พอได้เวลาบิณฑบาตแล้ว แกนังเงียบสงบอยู่ครู่หนึ่ง ทางนี้ทั้งจะปวดขี้นปวดเขี้ยว เวลาจะแสดงออกจะเป็นอย่างไรเล่า เห็นน้องสาวคนนี้จะมันพิลึกพิลั่น มันร้องไห้ร้องไห้

พอเทศน์ไป ๆ ที่นี้ความคิดของมันที่คิดเบื้องต้นนี่ผิดไปหมดแล้ว พอเริ่มต้นก็เรื่อย ๆ ๆ เอ๊ะ ๆ ชอบกล ๆ ลักษณะจะตื้นเต้นกับใครไม่มีเลย ขึ้นไปเหมือนราชสีห์ว่าอย่างนั้นนะ เฉยอยู่อย่างนั้น เวลาจะเทศน์ก็หลับตาสักครู่หนึ่ง ทางนี้ทั้งขี้ก็จะทะลักออก บั้งไฟจะขึ้นหรือไม่ขึ้นเข้าใจไหม ถ้าบั้งไฟไม่ขึ้นเขาก็จะห้ามผู้ทำบั้งไฟนั้นลงตม ถ้าบั้งไฟขึ้นเขาก็จะห้ามนี้แห่รอบเมือง มันมีอยู่สองอย่าง นี่จะลงตมหรือจะไปรอบเมืองนะ พี่ชายของเราเนี่ย ปวดขี้นปวดเขี้ยวมาพร้อมกันหมด

พอขึ้นไปแล้วอะไรก็ธรรมดาอยู่หมด ไม่เห็นมีแปลกอะไร ขึ้นไปก็เฉยอยู่อย่างนั้น เป็นลักษณะแปลก ๆ น่าจะกลัวเหมือนเราคิดไว้ไม่กลัว จากนั้นธรรมะก็เริ่มเรื่อย ๆ ต่อไปนานเข้า ๆ อ้าว ชอบกล ๆ ที่นี้ทางนี้ก็เลยจ้อฟังเสียงอรรถเสียงธรรมเราอีก ไม่ไป

สนใจกับคนมากนัก คอยจ้องฟังเสียงธรรม เสียงธรรมไปเรื่อย ๆ ทางนี้เลยเพลिनฟังเสียงธรรมไป จนกระทั่งจบ โลงใจ ผ่านสนามหลวงใหญ่โตมาแล้วโลงใจแล้ว โอ้..เหมือนไม่เกิดในท้องเดียวกันเลยนะ พี่ชายของเรากับเรานี้เหมือนไม่เกิดในท้องเดียวกันเลย ไปเอาความรู้ความเห็นการเทศนาว่าการมาจากไหน ที่นี้มาอัศจรรย์กัณฑ์เทศน์ คำพูดอย่างนี้เราไม่เคยได้ยินตั้งแต่เกิดมา อยู่ด้วยกันมาจนกระทั่งออกบวชก็ไม่เคยได้ยินแล้วนี่ไปเอามาจากไหน ๆ ที่นี้อัศจรรย์นะ เหมือนไม่เกิดในท้องเดียวกัน มันเป็นอย่างนั้นน้องสาว วันนี้ได้เปิดเปิดเสียเข้าใจใหม่ น้องสาวเป็นบักพี่ชายไม่ได้เป็นบักด้วย

ธรรมครอบโลกธาตุจะมาอะไรคุณมีมากมีน้อยที่ไหน แทนที่จะไปดูว่าคนมากคนน้อยจะประหม่าพริ้งพริ้งมันไม่มี มีแต่คนที่มาากน้อยนี้ ธรรมะประเภทไหนควร จะออกับประชาชนให้ได้ผลประโยชน์ทั่วถึงกัน แน่ มันไปอย่างนั้นนะ พอนั่งบิบบมองไปนี่ดู จิตมันไปรอบแล้วนี่ พอได้ความทุกอย่างแล้วนั่งนิ่งละที่นี้ มันไม่ได้เป็นไปอย่างนั้นนี้ ก็ธรรมมันครอบโลกธาตุแล้วจะไปกลัวอะไรชี้หมูชี้หมาส้วม ๆ ถาน ๆ อย่างนี้เข้าใจใหม่ละ จะมาสนใจอะไรกับส้วม ๆ ถาน ๆ ก็มีแต่ธรรมะควรแก่คนประเภทใดบ้าง เพราะมานี้มันมากต่อมาก ให้ได้ประโยชน์ทั่วถึงกัน

จากนั้นก็เริ่มเทศน์เท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามไม่มีธรรมะแบบเด็ดขาด แง่มื้อใหญ่ก็เทศน์ไป ไม่ขึ้นนะ ถ้ามีผู้ปฏิบัติ สนใจปฏิบัติเช่นพระกรรมฐานมานั่งฟังมาก ๆ นี้มันจะขึ้นผิง ๆ ถ้ามีแต่ประชาชนก็เป็นแกงหม้อใหญ่ ตีพุ่มนั้นพุ่มนี้ไปอย่างนั้นละ ตีพุ่มไหนก็ตีเบา ๆ กลัวจะถูกหัวเด็ก กลัวจะถูกหัวคนแก่ อันธพาลมันก็ลอยนวลละซีไซ้ใหม่ละ เทศน์อย่างนั้นละ เทศน์เด็ดไม่ได้ คนจำนวนมากต้องเทศน์ไปตามสภาพของคน

มันไม่ได้เป็นกับใครนี่นะ ใครจะว่าอะไรเป็นอย่างไร ว่าสูงว่าต่ำว่าอะไรมันไม่มีธรรมเห็นอหมดแล้วนี่ มีแต่คอยดู เทศน์จะควรได้ประโยชน์มากน้อยให้ทั่วถึงกันแค่ไหน มันไปเท่านั้นเอง จากนั้นก็ออก ถ้าคนประเภทไหนที่ควรแก่ธรรมะประเภทใดแล้วมันจะไปตามนั้นละ มันจะไม่ขึ้น ถ้ามีคนที่มุ่งมันต่ออรรถต่อธรรมต่อมรรคผลนิพพานอย่างแรงกล้าอยู่แล้วมาฟังมันติดพันที่เลยนะ จูงกันพันที่เลย แรงที่สุด ธรรมะประเภทแกงหม้อเล็กหม้อจืดนี่จะเป็นธรรมะประเภทเด็ดที่สุดเลย ฟุง ๆ ดังที่เทศน์สอนพระบวชศาแต่ก่อน ไม่มีใครมาเกี่ยวข้องเทศน์อย่างนั้นนะ ทุกวันนี้ไม่ได้ละ ธาตุชั้นธก็อ่อนคนที่ฟังธรรมะประเภทนั้นก็ยังมีแต่แกงหม้อใหญ่ จะไปเทศน์เด็ด ๆ เดี่ยว ๆ ไม่ได้นะ ถ้าเป็นเทศน์สอนพระนี่เด็ด ฟุง ๆ ๆ

นี่เราพูดถึงเรื่องธรรมะ เราก็ไม่เคยคาดเคยคิดเรื่องอรรถเรื่องธรรม จึงรวมได้ว่าทุกข์มหันตทุกข์ก็ดี-สุขเป็นบรมสุขก็ดีไม่เหินออกจากใจ สรุปรื่องกองทุกข์ทั้งหลายมาแล้วต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศฟ้าแดดดินลมที่ไหน กว้างแสบกว้างขอบเขตจักรวาลไม่

มีกองทุกข์อยู่ที่นั่น ความสุขก็ไม่มีอยู่ที่นั่น เวลามามีมามีอยู่ที่หัวใจ สุขก็ดี บรมสุขก็ดี ทุกข์หันตทุกข์ก็ตืออยู่ที่หัวใจ แก่ตรงนี้ที่กิเลสมันหุ้มห่อให้เกิดความทุกข์เหล่านี้ ออกออกหมดแล้วจ้าเลย ก็มีเท่านั้น จะมีที่ไหน

ธรรมะประเภทนี้ใครเทศน์วะ นี่มันเต็มอยู่ในหัวใจนี้เทศน์ได้ทุกขนาดของธรรม ตั้งแต่พื้นถึงพระนิพพาน ไม่โอ้ไม่อวดไม่คุยไม่โม้ นะ เพราะมันบรรจุอยู่นี้เต็มหมดแล้ว ไปกล้าไปกลัวกับสิ่งใดในโลกอันนี้ไม่มี ธรรมะเป็นโลกุตระธรรม ธรรมเหนือโลกเหนือสมมุติแล้วจะไปหากล้าหากลัวกับกองมูตรกองคูถ กลัวกับพวกส้วมพวกถ่านหาอะไร ธรรมะเป็นอย่างไรสูงขนาดไหน เอาละพอแล้ว เทศน์ไปเทศน์มาวันนี้ไปใหญ่

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

จากเครือข่ายทั่วประเทศ